

Klostermannova chata nádherně romantická, nad kterou bdí nejen kamenný kříž...

VII.

Vyprávění o Klostermannově chatě by mělo nejspíše začít slovy o samotné Modravě, v jejímž katastru dochází ke splynutí vod, někdy až hnědavě zakalených, Modravského, Roklanského a Filipohuťského potoka, kdy jejich soutok znamená zrození řeky Vydry, i když mnohdy při nižším průtoku se až tak nezdá být. Převážná část obyvatelstva v minulosti bývala samozřejmě německá. Před poslední světovou válkou v minulém století, zde českých obyvatel bylo poskrovnu, jako na mnoha jiných místech a koutech zdejší Šumavy. Českými obyvateli převážně byli příslušníci finanční stráže a jiní státní úředníci, poštáči i lesáci. O Mnichovské dohodě a následném vzniku Sudet nemluvě. Impuls k postavení původně turistické chaty vzešel koncem devatenáctého století, ještě před vznikem rozpadu Rakousko-Uherské monarchie, od silného odboru sušických turistů, který byl významně aktivní i pro zdejší kraj a snad i je podnes. Proto nebylo divu, že stavbu zaštilil Klub Československých turistů v nové republice vzniklý. Se samotnou stavbou se započalo v roce 1920, ukončena byla v roce 1924 podle návrhu významného brněnského architekta Bohuslava Fuchse, který mimo rámec svého funkcionalistického smyšlení do ní vdechl i kus sebe a zasadil ji velice úspěšně a zdařile do zdejšího rázu krajiny, z které na vás dýchá romantika i okolní úžasná příroda. Dokonce prý rok předtím na základní kámen měl poklepat sám Karel Klostermann, který naposledy zavřel své oči ve Štěkni, na tamním zámku, právě v roce 1923. Bylo to nedaleko od jeho oblíbené Otavy, kam chodil často rybařit a podél jejího toku i na procházky. Přesto pochován je v Plzni. Předmětná informace (o poklepání základního kamene) se tak spíše zdá být zbožným přáním těch, co Karla Klostermanna milovali a přiřkli věhlas jeho jména na věky k Modravě a Šumavě, kterou miloval, ctil a uměl o ní nádherně vyprávět, což se dochovalo v mnoha jeho románech, nejen o šumavské přírodě a jejích lidech, v příbězích až neskutečných, jak dokázala zdejší matka příroda svůj lid potrápit. Věřme, my malověrci, že tomu tak bylo! Pocházel sice z německých kořenů, ale nikdy mezi oba národy, které se mu staly blízké, nestavěl žádný rozpor, natož drátěný plot. Viděl je v rovnovážném postavení vedle sebe, byť pozdější doba prokázala opak, z jedné i z druhé strany. Pan architekt Fuchs předstihl i svou dobu tím, že objekt spíše koncipoval, z předchozího hromadného turistického pojetí chat a útulen na ubytování spíše rodinné s menšími pokojíky. Za doby války zde sídlilo místní velitelství Wehrmachtu. Bezprostředně po válce ji obsadili příslušníci SNB, z nichž vznikla pozdější Pohraniční stráž. Pak se objektu chopila Škoda – Plzeň n. p. a využívala ho k závodní rekreaci, jak bylo

v poválečné době zvykem, obrněna heslem: „Vše pro pracující!“ Časy po „sametu“ objektu moc nepomohly. V pozdější době, když již více jak sedm let zůstal objekt opuštěný, se tehdejší jeho generální ředitel, Ing. Lubomír Soudek rozhodl pro jeho privatizaci. V předmětné době z Klostermannovy chaty byla již kulturní památka, která k jakýmkoliv úpravám byla dost skeptická. A tak se objekt lehce stal „Danajským darem“, který převedl na svého syna Ing. Lukáše Soudka, jenž je současným jeho majitelem. Rekonstrukce tak rázem přešla v přestavbu celého objektu a byla po všech stránkách velice náročná a prováděna doslova od základů. Trámoví a vše dřevěné muselo být vyměněno, neboť zde snad i chtěla kralovat dřevomorka. Vážnějším problémem se však ukázala statika celého objektu. I tu se podařila zdolat a vyřešit. Dnes zde stojí v plné své síle a impozantní kráse, doslova nová chata! Úžasné je propojení minulosti a historie na dobových fotografiích, kterých je zde po stěnách celého objektu rozvěšena celá řada. Nevztahují se jen obecně k „chatě“, ale k celému širokému okolí, takže fantasticky doplňují a uzavírají rámec zdejší historie, života a dění v dobách minulých. Nezapomnělo se, že svět se stále mění a je ve vývoji, a to je velice sympatické i zdařilé provedení. Občasně je to potřeba připomenout budoucím generacím, jak to všechno tenkrát bylo... Za takový počin patří panu majiteli obrovský dík! Klostermannova chata je více dnes hotelem s dobrou restaurací, kuchyní i příjemným personálem, než pouhou chatou... Samozřejmě, že zde nechybí portrét Karla Klostermanna v jeho zralém a aktivním věku. Bez něho by to nemělo tu správnou atmosféru! Stále je objektem, který láká turisty k návštěvě, byť někteří se jen podívají a kráčí vzhůru po cestičce kolem k objektu zapuštěnému do reliéfu krajiny v zemi, miliardáře slavného i neslavně proslaveného, který má i na protější straně modravského údolí další svůj rozsáhlý kamenný dům. A je také veden pod značkou - Bakalovo... Samotná Modrava se úspěšně rozvíjí i díky panu starostovi Ing. Antonínu Schubertovi a kolektivu schopných zdejších lidí. Snad to i do budoucnosti tak zůstane a Modrava bude jen vzkvétat.

Romantika Klostermannovy chaty není daleko vzdálena od jejího tepoucího srdce, kterou je nepokořená příroda tmavě zelených lesů, hor a strání věčně zelených, divokých bystřin i pozvolna ubíhajících vod v meandrech řeky, jež stává se divokou a nezkrotnou teprve při jarním tání sněhu a po dlouhotrvajících deštích. Jinak se řeka chová jako beránek, někdy trochu skotačivě a jindy klidně v náznaku dospělé zralosti, kdy plyne údolím dál k Čeňkově pile, aby zde spojila své vody s řekou Křemelnou a dala tak vzniknout řece Otavě. Taková je naše Šumava, opentlena vypravováním Karla Klostermanna, i jeho příběhy, které jsou vám najednou blízké, skoro na dosah a připraveny k tomu, aby obdobné zážitky jste mohli prožít i vy, lidé moderní doby... Modrava v minulosti byla zvána „Šumavskými Lurdami“, což dokládají mnohé zdejší legendy i vzpomínky těch starších. Bývala zde nedaleko i kaple, trochu blíž ke

Starému Srní, která v roce 1957 byla zničena armádou a kaplička vyhozena do povětří! V jejím nitru, snad zázrakem zůstala nezničená soška Panny Marie Lurdské a ona dožila dnešních dnů, kdy uchována je v kostele Nejsvětější Trojice na Srní. Stopy historie nacházíte na každém kroku, jsou zde i tajemnosti utajovaných i veřejně obnažených bunkrů bývalého opevnění. Vyberte si jakékoliv roční období a budete spokojeni. Začátek podzimu má své pestrobarevné, uchvacující kouzlo, které se vám nenásilně vryje do paměti i přiroste k srdci tak, že se sem budete rádi vracet i v jiných ročních obdobích. Konec podzimu již tak krásný není a krajina zvolna usíná ve svůj zimní spánek, čekajíc, až se příroda zahalí bílým příkrovem královny „Zimy“, kdy oděna v dostatečně vrstvený bílý šat vám umožní vyrazit v běžecké bílé stopy, kterých je tu kol dokola skutečně požehnaně, pro velké i malé, pro zdatné i méně. Romantika se nenabízí sama, ta se musí prožít, nejlépe ve dvou či s rodinou! Tak to jediné se nikdy nezměnilo, jen války to souznění dvou, vždy narušily a uvrhly lidstvo zpět!

Shrnuto, nový počátek Klostermannovy chaty byl dán roku 2002 a její znovu zprovoznění se rozeběhlo v časové mezníky dnešní doby. Jeden z prvních vedoucích, co Klostermannku provozoval, byl Miloš Slavík ze Sušice. Od té doby se událo mnohé, stačí jen nahlédnout do kroniky Klostermannovy chaty... Mimo tradičně českou klientelu jsou zde registrováni i ostatní návštěvníci z mnohých koutů světa, ponejvíce však ze sousedního Německa. Sdělení v kronice uváděná jsou stručná, obsažnější i střídavě laděná, kdy v písemných vyjádřeních ponejvíce vyznívá nad jiné pochvala personálu, ale nezapadly ani hlasy kritické, poukazující na nedostatek reklamy a propagace. Některé z nich uvádím: „Milý pane Slavíku, děkuji Vám a celému kolektivu za báječný víkend, ve kterém jste nám svojí vstřícností, pozorností, ohleduplností a diplomatickým šarmem a zejména svým pracovním nasazením umožnil prožít nevšední a mimořádnou událost naší dcery. Svatba je totiž to, co nás nepotkává každý den. Poděkování patří i kuchařům, jídlo bylo vynikající a dík patří i panu Soudkovi za ranní záchranu při balení zákusků a výslužky pro svatebčany.“ Mnozí z návštěvníků pějí ódy na kvasný mok „Klostermann“ (polotmavá třináctka) ze strakonického pivovaru, která se sem již pravidelně zaváží. Dodavatel má dlouholetou tradici již od roku 1649, kdy byl založen. Vyjma tradičního „Dudáka“, dodává tento pivovar nejen na Šumavu i pivo „Král Šumavy a Otavský zlatý“. K objektu samému se vztahovala i slova: „Prostředí restaurace je úžasné, výhled do údolí i na protější stráň. Zvláště západy slunce dokáží pohladit po duši, zrovna tak jako biosauna, neboť má zvýšenou vlhkost na 60%, což umožňuje vstup do ní i kardiakům, kterým vadí vysoké teploty tradiční sauny finské. To vše vás dokáže nabít novou pozitivní energií.“ Jeden ze záznamů s datem 14. června 2011 uvádí, že chatu navštívil za přítomnosti hejtmana Plzeňského kraje, Milana Chovance i pan tehdejší prezident

Václav Klaus se svojí chotí. O několik dní později zde lze nalézt i slova: „Klostermannova chata to je skvost, krásně se tu cítí každý host!“ Podepsáni pod těmito slovy byli Plzeňáci z Prazdroje, přestože zvyklí na svůj mok, mnozí ochutnali i pivo konkurence a vzdali mu hold dobrého pití. O necelé tři roky později se zde objevil i náš známý zámořský hokejista Jaroslav Špaček a v témže roce popřála do nadcházejících let hodně štěstí i Marie Rottrová, která zde byla dokonce již opakovaně. Z dalších návštěvníků naleznete i jméno jednoho z našich nejúspěšnějších spisovatelů Michala Viewegha, herečky Nadi Konvalinkové i Zdeňka Svěráka. S podtextem dnešní doby a aktuálnosti sem zavítal i náš nejúspěšnější zpěvák všech dob „Zlatý slavík“ z Prahy - Karel Gott. Byl hýčkán v sousedním Německu a i jiných státech Evropy, a tím získal punc světovosti. Pobyl zde velice krátce, a jak zdá se, ovocnými knedlíky nebyl až tak moc uctěn, ale bylo to jeho přání. Je to však již přinejmenším pět let, ale najdou se zde i dnes zaměstnanci, co si uvedenou okolnost pamatují, kdy mezi nimi je i paní recepční Marie Hasenöhrlová ze Sušice. Dokonce první místopředseda Klubu českých turistů František Moser ocenil práci a rekonstrukci chaty, kterou prý důvěrně znal a vždy byl v popředí těch, co zdejší chatu často navštěvovali. Letos sem zavítal i bývalý finský automobilový závodník Mika Pauli Häkkinen, přezdíváný „Létající Fin“. Nejdříve jezdil pro tým Lotus a pak přesedlal ke stáji McLarenu. Svoji přítomnost na Klostermannce stvrdil fotografií s manažérem Karlem Markelem, což pro něho byl jeho první velký a sympatický úlovek. „Létající Fin“ byl po dvakráte mistrem světa Formule – 1. Z malého nahlédnutí do soukromí: ženatý, rozvedený, mající dvě děti z prvního manželství, nyní žijící ve Francii a Monte Carlu s českou přítelkyní Markétou Remešovou, se kterou má další tři děti, dokonce dvojčata. Na Modravu přijeli po vlastní ose na kole z Kašperských Hor. Konec zprávy pro paparaci.

V každé části regionu Šumavy naleznete nějakou hospodu, hotel či restauraci, která jí vtiskla svůj nezapomenutelný ráz i tím, že přežila až do dnešních dnů nebo i v dnešních dobách na zašlé slávě minulosti vznikla. Ke všem těmto pohostinským zařízením však patří i lidé, jejich jména, skutky, bez nichž si nelze život, zejména v takto odlehlých místech ani představit, nadto zde žít. I ty nejmenší hospody ze starých (klostermannovských) časů bývaly pojátkem vzájemné komunikace mezi lidmi i omezené kultury ochotnické či muzikálně laděné a především však byly objekty, v nichž se odehrávaly lidové zábavy i mnohé vzájemné půtky. Dnešní věhlas těchto zařízení spočívá zejména na vedoucích a majitelích, na jejich komunikaci s podřízeným personálem, efektu prosperity, vzájemně sladěné optimálnosti veškerého dění a úsilí dosáhnout, co nejlepšího ekonomického výsledku. Ve zdejší kronice novodobě vzniklé, naleznete i některá vyjádření dětí, které sem jezdí se svými rodiči a své fantazii na předmětných stránkách popouštějí dokonale

uzdu volnosti. Rodinný typ rekreací dotváří dnešní podobu, a to jedině je správné a sympatické.

O majiteli Kostermannovo chaty na Modravě se vypráví a dokonce to nějaký novinář o něm napsal ve svém článku, že je ten, co ji postavil na nohy! Pan Ing. Lukáš Soudek jenom k tomu poznamenal. „Vzpomínám si, že když jsem jednou přišel za starostou Modravy, že chci uvedenou chatu koupit, sarkasticky se mi vysmál slovy: „Takových tu už bylo.“ A vidíte, ono se mi to povedlo! Jsem za to rád, že tak významný objekt Modravy, jakým bezesporu Klostermannova chata je, po mnoha stránkách prosperuje. Myslím si, že pan starosta by měl předchozí své vyjádření poopravit. Pravda, při rekonstrukci nás čekala různá úskalí a dokonce i statika zde hrála prim, ale povedlo se! Jak již jsem se v minulosti několikrát i zmínil, jsem hrdý na to, že u nás v České republice máme tolik krásných a úžasných míst. Vyjma Šumavy, musím zmínit i blízký Český les, Krkonoše, Adršpachy a mnohá místa jiná, včetně našich lázeňských měst, dříve v Západočeském a dnes v kraji Karlovarském. Klostermannova chata měla v počátku své existence 28 pokojů a noclehárnu s dvaadvaceti lůžky, lázeň a sprchu. Od roku 1993 byla uzavřena a chátrala. My jsme ji těsně před přelomem milénia koupili přes realitní kancelář, abych vše uvedl na správnou míru, ale přesto byla pro mne, i přes veškeré ty všelijaké problémy již zmiňované, výnosnou investicí, které nelituji. Často z Plzně, kde dnes žiji na Klostermannku dojíždím, minimálně dvakrát do týdne. I má rodina si to zde oblíbila, neboť okolní příroda nemá snad chybu. Lyžařské stopy na Javoří Pílu, Březník i nad námi výš na Filipovo Huť, Horskou Kvildu i Kvildu samotnou a z Kvildy na Prameny Vltavy, případně Bučinu, Knížecí Pláně či sousední německé Finsterau, Černou horu, Ptačí nádrž a zpět k nám na Modravu za slunečného počasí jsou trasy přímo úžasně, byť běžky nejsou mou oblíbenou lyžařskou dominantou.“ Nechá se však zvolit i okruh menší na druhou stranu k Rokytě, k Antýglu podél plavebního kanálu Vchynicko-Tetovského až na Srní a i dál, třeba až na Prášily. Najdou se zde běžecké stopy i pro náročnější, kdy lze vystoupat na samotný Poledník a pak hurá dolů trasou zpátky na Modravu. Těch lyžařských stop a jejich variant je tu však mnohem víc, stačí si jen vybrat. „Nejfrekventovanějšími měsíci v roce jsou pro nás, únor, březen - v zimě, v létě - červenec, srpen, září. V poslední době zde máme i dost svatebních obřadů, vlastně i má svatba se zde na Klostermannce odehrála,“ prozradil pan majitel při našem posezení v sušickém „Café L' amoure“, kde jsme jednoho podvečera leccos z vypravování upřesňovali. Také se pan majitel zmínil o tom, jak přes jeho pozemek vede obecní vodovod, ke kterému dal souhlas s věčným břemenem užívání, byť z toho vznikly problémy následné, zejména s úpravou pozemku a jeho uvedením zpět do původního stavu, kdy je dokonce kontrolovali pracovníci ŠNP, kterým sice vadí leccos, ale rozhodně ne všechno. Také se zmínil, že jeho objekt chaty napadli před

nedávnm hakři a rozhodili jim celý počítačový systém, což dalo dost námahy ho znovu zprovoznit. Z toho je patrné, že ani moderní metody a problémy dnešní doby se Modravě nevyhýbají. Je z toho i vidět, že i Modrava již dávno není zapomenutým krajem, kde lišky dávají dobrou noc.

Posledním v řadě vedoucích zdejšího provozu je odborník na slovo vzatý, jemuž se povolání číšnické a hoteliérské stalo náplní jeho života. Je zde však příliš krátce, aby mohl sypat z rukávu své zážitky, ty teprve na něho nejspíše čekají... Takže pár krátkých vzpomínek z předchozí jeho činnosti. Karel Markel se narodil v roce 1963 v Chodově u Karlových Varů. Po základní škole odešel na hotelovku do Mariánských Lázní, kterou ukončil v roce 1982. Na škole s ním byl i jeho kamarád František Špirk, kdy jeho rodiče provozovali na Železné Rudě hotel „Slávie“. Karel byl obdařen v dobách, kdy ještě platila vojenská prezenční služba, „modrou knížkou“, což znamenalo, že na vojnu nemusel. To samé potkalo i jeho kamaráda Františka Špirka. Tato okolnost Karla popostrčila na uvolněné místo po dalším číšníkovi, kterého vojna neminula. Předchozí zkušeností mu bylo pohostinství „U Princů“. Tam svého času působil jako vedoucí Čestmír Mádle, kterému střechu nad hlavou poskytla i jiná mnohá pohostinská zařízení zde na Šumavě, než skončil v Klatovech. Rodina Špirků pocházela původně z Prahy, kde jejich předci v pohostinském oboru pracovali celá léta. Po změně politického zřízení a po proběhlém „sametu“ se rodina Špirků v Praze přes restituce dostala k obrovským majetkům a ze Železné Rudy nadobro odešla. Karel se nadechl a pronesl: „Hotel Slávie se stal i mým osudem, neboť se zde seznámil se svojí manželkou Jaroslavou, rozenou Matějkovou, která v hotelu dělala číšníci. Byla odchovankyní zdejšího učňovského školství, které fungovalo již několik předchozích let na Železné Rudě a mělo velmi dobrý punc i díky paní mistrové odborného výcviku Marii Antošové.“ „Jako mladý jsem i já dělal číšníka po dobu dvou let. Ze Slávie mne čekal hotel Javor, jež stavbou byl honosnější a modernější od Slávie. I v tomto hotelu jsem vykonával povolání číšnické, kde se střídal s Antonínem Doumelem, který pocházel z Černíče u Hradešic. Nově zrekonstruovaný Javor byl toho času bez ředitele a hotel spadal pod „ČSSD“ – rozumějte (Československý svaz spotřebních družstev) Klánovice u Prahy. V pozdějších letech si z nás dělali legraci, že jsme předstihli dobu a už dávno předtím pracovali pro jednu z největších politických stran, která se dokázala prosadit, i když dnes jí zvoní spíše umíráček. Pak se mi dostalo té cti, že jsem se posunul ve funkčním žebříčku na místo provozního pracovníka předmětného hotelu a tuto funkci vykonával společně s Jaroslavou Hachovou. V tento náš duální čas jsme fungovali bez obsazeného místa ředitele poměrně dost dlouho. Z té doby si vzpomínám, že jedna ze zaměstnankyň našeho hotelu byla Blanka Lehečková. Pracovala a učila se v minulosti v sušickém hotelu Fialka, ve výrobně cukrárny, ve které vládl a dominoval pan Karel

Sedlecký – mistr cukrářský, jehož věhlasné zákusky byly známy až v matičce stověžaté – Praze. A jak by také ne, vždyť Karel Sedlecký byl původem Pražák. Tato legenda šířila slávu Fialky, i když ji již původní majitel nevlastnil. Byla mu sebrána a vyvlastněna, jak mnohým jiným jejich majetky. „Takže Blanka Lehečková byla cukrářka, které jsem si vážil,“ vyprávěl Karel Markel své zážitky ze Železné Rudy... „V Javoru jsem si užil také nejvíce legrace. Bylo to v době, kdy na baru pracovala barmanka, která parametry a předpoklady barmanky neměla vůbec žádné, jen na pohled byla sympatickou paní... Ta se zmýlila ve Frantovi Strnadovi a snažila se ho „ošklubat“ při jedné z jeho návštěv u nás, když zde slavil zdárně vykonanou zkoušku na právech v Praze a byl trochu „pod párou“. To jí Franta nemohl zapomenou, zcela jistě se o všem zmíní ve vlastním vypravování a příběhu jeho pestrého života, takže příběh nechávám otevřený a nedokončený. O Frantovo legráckách a doslova různých kouscích se vyprávěly legendy. Jeho „gagy“ stály za to. Potvrdilo se, že je i vynikající ochotník a dokonce i kouzelník, což dokázal okamžitě demonstrovat nějakou ukázkou z kouzelnického umu, a nadto byl i velmi dobrý muzikant a zpěvák. Dnes je i zdařilým ochotníkem. František Strnad měl v sobě nadání lidi bavit, to se mu rozhodně nenechalo upřít. Zábavy na hotelu Javor a bývalo jich opravdu dost, byly prostě vyhlášené. Dokonce jsme měli s večerní návštěvností problémy a museli ji regulovat. Svého času k nám jezdil ze Sušice se svojí hudební skupinou Jirka Hlaváček. Časem se pro jeho partu náš hotel stal častým příbytkem. Někdy u nás hráli i dvakrát až třikrát do týdne. Na Rudě, kde již léta bydlím a trvale žiji, bylo opravdu živo od minulých let osmdesátých až do poloviny let devadesátých předchozího století. Pak některá rekreační zařízení doslova zmizela, a pokud se nezprivatizovaly opuštěné objekty hned či následně, nastal zde velký propad návštěvnosti, než se vše časem opět dostalo do normálních kolejí, kdy v popředí opětovného zájmu návštěvníků Železná Ruda, bezesporu je. Z mnohých, co k nám na Rudu přijeli, se stali jen zlatokopové, kteří dlouho nevydrželi a mnohdy s ostudou či i bez ní v tichosti odjeli. Někdy však také po sobě zanechaly nekřesťanské dluhy nebo jen objekty zpustošené. Stejně tak dnes je opuštěným objektem budova bývalých Pozemních staveb, kde František Strnad předtím hospodařil, než byl objekt prodán. Na privatizaci snad příliš rozlehlý objekt, ale Františkovi se podařilo vše postavit do kladných a výdělečných čísel. V době zimní sezóny se Železná Ruda doslova nafukovala, bylo zde i deset tisíc návštěvníků na všech těch rekreačních zařízeních a hotelech, které zde tenkrát existovaly. To bylo dvakrát tolik, co měla Ruda obyvatel. Problém zde zaparkovat byl doopravdy velký.

To Modrava takový nápor zažívá až teprve v posledních letech, když zde přibýly a postavily se nové hotely a penziony. Lidé se naučili snad i více sportovat a co je nejpodstatnější, otevřely se lyžařské běžecké stopy, o kterých se nám dříve narozeným, ani nezdálo. Všem našim horám a

Šumavě zejména byl zpřístupněn prostor pro zimní rekreaci až nevídaně. Tlak na Modravu pak vzrostl ještě víc i v létě po odvysílání velice úspěšného televizního seriálu „Policie Modrava“ pana scenáristy a režiséra Jaroslava Soukupa, který je doslova odchovanec, byť Plzeňákem, Srní, kde má chalupu a tráví zde dost svého volného času. „Být v tomto oboru, ale i v jakémkoliv jiném dobrý stojí kus práce, námahy a lidského úsilí. V pohostinství to však platí dvojnásob. K tomu všemu nám napomáhá veškerý personál a především kuchařské umění, prostě dobrá kuchyně. Jedna z těch, které jsem si vážil, byla právě ta cukrářka Blanka Lehečková, která u mne na Javoru dělala dlouhá léta. Zúročila to, co se od svého sušického mistra pana Karla Sedleckého naučila, neboť pro tuto práci měla velmi dobré předpoklady. Nikdy nezklamala, zrovna tak, jak hosty, tak i vedení hotelu. Nezklamala žádného návštěvníka, a dokázala mu vyplnit i individuálně zaměřené přání a snad i proto, byli jejími výtvary hosté přímo nadšeni.“ Práce v Javoru na Železné Rudě se tak prostřednictvím Blanky Lehečkové propojila i s věhlasem „Fialky“. Samozřejmě, že všichni hostinští vždy o sobě věděli, i kdo a kde jaký má personál a občasně si je přetahovali, když se opravdu jednalo o šikovného pracanta. Tak to prostě v kšeftu chodí a bude chodit nejspíše i v budoucnosti, ale také platí, že šikovného pracovníka si dobrý šéf z hotelu nepustí!“

Ke své osobě Karel Markel i k rodině leccos zmínil. „Z našeho manželství máme dvě děti, syna a dceru. Dcera svého času studovala ve Vimperku na sportovním gymnáziu a pak přešla na vysokou, na pedagogickou fakultu do Plzně. U nás na Železné Rudě byla velmi dobrá v běhu na lyžích, což jí umožnilo se propracovat až na špičku naší reprezentace, kdy závodila za Duklu Liberec. Petra se svého času vypracovala až k Olympiádě mládeže ve Finsku, kde také získala první zlatou medaili na Mistrovství světa. Když se vraceli zpět letadlem domů, tak vedoucí delegace Gustav Bubník (bývalý známý hokejista) a místopředseda Olympijského výboru ji vzal do kokpitu ke kapitánovi a ona mohla být přítomna jejich oslavnému přistání. Prý to byla tradice, která se tehdy dodržovala. Ten, kdo byl „zlatý“, měl prostě výhody a privilegia. I po absolvování vysoké školy zůstala zimnímu sportu věrná. Dnes je z ní trenérka. Bílá stopa ji učarovala. Svého času jezdila hodně po světě a já jezdil nějaký čas s ní a dotvářel jí zázemí, které musí mít každý závodník, pokud chce být úspěšný. Syn dnes žije v Praze a stal se z něho fyzioterapeut, zaměřuje se na nápravu problémů pohybového aparátu. Práce se mu daří, je vystudovaný diplomovaný specialista. Miluje hory a často i jezdí do ciziny sám nebo s kamarády. Jednou mi vyprávěl, že byl v Gruzii. „Seděli jsme v autě, které se ztěžka prokousávalo výš a výš do vesnice, kde měli v horách domluveno ubytování. Za volantem seděl takový „ruský medvěd“ – chlap jako hora a celou dobu slova nepromluvil, až když dojeli do vesnice, otočil se na mne a řekl: „Ty jsi Čech?“ Sotva mu

syn přikývl, stali se rázem jeho hosty u něho doma, celý týden, nebylo zbytl! Říkal, že byl u nás v roce 1968 a ještě potom asi necelý rok, kdy byli umístěni v kasárnách ve Vysokém nad Jizerou. Naučil se i česky a říkal, že to pro něho bylo něco úžasného. Československo u nich doma ze všech ostatních států mělo prim nejvyšší kvality. Z jeho rozhovoru vyplynulo, že k nám vzhlíželi spíše jako k Západu, o kterém se ani moc u nich doma nemluvalo, ale o Československu ano. Mnoho jeho kamarádů prý nikdy nic takového nezažilo. Také se jim za minulou dobu snažil omluvit," říkal můj syn, když se vrátil domů na Železnou Rudu a vše nám vyprávěl.

„Bezprostředně po „sametu“ jsme se domluvili tři chlapi, všichni bývalí hostinští a pronajali si od města prostory nad bývalou poštou, Jiří Hrbek, Ladislav Štěrba a já - Karel Merkel a zrodil se náš „Café – Restaurant Laka“. Samozřejmě, že nebylo jednoduché sehnat dostatečné finanční krytí a tak z mé strany vše jistili za mne mí rodiče Jiřina a Karel svojí nemovitostí. Úspěšně jsme podnikali až do přelomu roku 2007 – 2008, kdy Městský úřad v Železné Rudě nám začal podstatně zvyšovat nájem. Pravda, za tu dobu, co jsme vedli uvedený podnik, jsme si všichni vydělali slušné peníze, a to nejspíše bylo trnem v oku některým lidem z úřadu. Nakonec to dopadlo tak, že jsme „Café – Restaurant Laka“ zrušili a ukončili jeho provoz.“ V roce 2009 mi byla učiněna nabídka a já odešel na hotel „Vydra“ na Srní. Jednalo se o bývalé rekreační zařízení Západočeských energetických závodů, které si pronajala i s další pětící obdobných objektů, bývalá jejich zaměstnankyně paní Dolejšová. Tam jsem se blíže seznámil s mnoha lidmi od filmu, neboť právě při natáčení „Policie Modrava“, zde měli svůj hlavní stan a zázemí. V roce 2015 jsem odešel na tři roky dělat do Německa. Nakonec mne oslovil JUDr. František Talián a já začal dělat vedoucího jeho hotelu na Bučině, na „Hotelu Alpská vyhlídka“. V roce 2018 pan majitel zemřel a já dostal později nabídku na „Klostermannovo chatu“ na Modravu, kde jsem vlastně krátký čas, od 1. července letošního roku (2019), proto ta veškerá chronologie mého profesního života. Doufám, že i v tomto zařízení zanechám svou kladnou stopu. Je to přání mé i mého nadřazeného pana majitele Ing. Lukáše Soudka.“

Příběh Klostermannovo chaty by mohl být daleko obsáhlejší, mohl by končit i „Happy endem“, ale já připomenu jen aktuálnost spisovatelových vyřčených slov poplatných i pro budoucnost: „Miluji celou svou duší tuto českou zemi, nikoliv jen omezený kousek její, protože tvoří zeměpisný i historický celek...“ Ať tato slova Karla Klostermanna neupadnou v zapomnění a překonají věky. Kdo z hloubavějších návštěvníků se však chce dozvědět více o zdejší historii, musí vstoupit dovnitř, kde na vás dýchne i kus minulosti z dobových fotografiích, což počin je

neopakovatelně záslužný, neboť umožňuje konfrontaci let dávno uplynulých s dnešní dobou. Prosím vstupte, dveře jsou otevřené...